

Arrest

nr. 61 006 van 6 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 17 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat VAN LYSEBETH, die loco advocaat L. RENTMEESTERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Armeense nationaliteit te bezitten en van Armeense origine te zijn. U bent opgegroeid bij uw grootvader in de regio Armavir en omdat u zijn enige verzorger was, had u in 2008 vrijgesteld moeten worden van uw legerdienst. Het militair commissariaat van Armavir vroeg u geld voor deze vrijstelling, maar omdat u hen niet betaalde, diende u toch uw legerdienst op te nemen. U hebt vervolgens van 16 mei 2008 tot 22 juni 2010 uw legerdienst uitgeoefend bij het tweede verdedigingsfront in de regio Nagorno Karabach. Omdat u er als ambulancebestuurder werkte, kwam u te weten dat soldaten uit Armenië door de officiers van Nagorno Karabach werden geslagen en gekleineerd. In april 2010 werd u opgeroepen omdat uw vriend, G.(...) K.(...), een schouderblessure had opgelopen. Uw vriend vertelde u dat hij zichzelf had neergeschoten omdat hij door het pelotonhoofd

in het leger was beledigd, geslagen en gemarteld. G.(...) gaf u een brief die u aan zijn ouders diende te overhandigen. Hij overleed de volgende dag in het ziekenhuis aan zijn verwondingen. U hebt vervolgens de brief aan de ouders van G.(...) overhandigd en u hebt hen eveneens verteld wat er werkelijk met hun zoon was gebeurd. De ouders van G.(...) vroegen u om hen te helpen zodat de schuldige voor de dood van hun zoon zou worden gestraft. Ook hebt u de feiten verteld aan een ander familielid van G.(...) die tevens advocaat is. In mei 2010 werd u door de hoofdluitenant opgeroepen en u werd door hem naar de commandant gebracht. De kapitein, hoofdluitenant en commandant begonnen u te slaan omdat ze te weten waren gekomen dat u alles tegen de ouders van G.(...) had verteld en dat u hen zou helpen. U hebt door de slagen uw bewustzijn verloren en u bent in het ziekenhuis beland. U verbleef in het ziekenhuis tot het einde van uw legerdienst. Op 22 juni 2010 keerde u naar Armavir terug. Enkele dagen na uw aankomst in Armavir, werd u thuis benaderd door de ouders van G.(...) en een onbekend meisje. U hebt opnieuw het verhaal over de zelfmoord van G.(...) verteld. Twee dagen later vernam u dat er een krantenartikel over de feiten was verschenen. De naam van G.(...) was erin vermeld, maar uw naam niet. Enkele dagen nadien, in juli 2010, kwam er bij u thuis personeel van het militair commissariaat en van de militaire afdeling waar u uw legerdienst hebt uitgeoefend. Ze waren onder invloed van alcohol en ze hebben u en uw grootvader geslagen. Uw grootvader overleed in het ziekenhuis aan zijn verwondingen. Vervolgens bent u bij een vriend van uw grootvader ondergedoken. Enige tijd later vernam u van hem dat het huis van uw grootvader was vernield en dat u werd gezocht. Op 22 september 2010 bent u uit Armenië vertrokken en op 25 september bent u in België aangekomen. Op 14 oktober 2010 vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legde u uw militair boekje neer.

B. Motivering

U verklaarde dat u in Armenië wordt vervolgd door legerofficiers omdat u ervan op de hoogte bent dat uw vriend zelfmoord had gepleegd naar aanleiding van pesterijen en mishandeling door enkele militaire oversten. U had met deze legerofficiers problemen omdat zij wilden voorkomen dat u deze informatie zou verspreiden en dat u de ouders van uw vriend in een onderzoek naar het overlijden van hun zoon zou helpen (CGVS gehoor 11/01/2011 p.13, 17-18). U vreest bij terugkeer naar Armenië dat u door legerofficiers zal worden vermoord zodat u de ouders van G.(...) niet verder kan helpen om de schuldige voor de dood van hun zoon te bestraffen en terecht te stellen (CGVS gehoor p.13, 20).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u onaannemelijk vaag bent aangaande uw reisroute naar België en de daarbij gebruikte reisdocumenten. Zo verklaarde u dat u vanuit Armenië met het vliegtuig bent vertrokken en dat u ergens bent geland en dat u van daaruit met een vrachtwagen verder naar België bent gereisd (CGVS gehoor p. 8). U weet echter niet waar u bent geland alsook bent u niet in staat één enkel land op te noemen via dewelke u vanuit Armenië naar België bent gereisd (CGVS gehoor p.8). Bovendien kon u ook niet aangeven of er op de luchthavens paspoortcontroles hebben plaatsgevonden (CGVS gehoor p.8-9). Wat de gebruikte reisdocumenten betreft, dient te worden opgemerkt dat u onaannemelijk weinig op de hoogte bent van de gegevens in uw Armeens paspoort. Zo kon u niet aangeven of er een uitreisstempel en/of een visum in uw paspoort aanwezig was (CGVS gehoor p.7). U verklaarde dat de vriend van uw grootvader in de aanloop van uw vertrek alle zaken in verband met uw paspoort had geregeld en dat u nadien niet meer in uw paspoort hebt gekeken (CGVS gehoor p.7). Dat u geen interesse hebt gehad voor de gegevens in uw paspoort en dit terwijl u tijdens uw reisweg vanuit Armenië nog voor een bepaalde tijd in het bezit van uw paspoort bent geweest, wordt als niet aannemelijk aanschouwd (CGVS gehoor p.7-8). U kon zich bovendien ook niet herinneren of u uw paspoort tijdens uw reisweg al dan niet hebt moeten gebruiken (CGVS gehoor p.8). Dat u zo weinig weet over uw reisweg en de daarbij gebruikte reisdocumenten, is niet geloofwaardig. Dit doet vermoeden dat u uw ware reisroute en –documenten verborgen houdt. Deze vaststelling doet dan ook afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd uw asielmotieven aannemelijk te maken. Zo hebt u geen enkel overtuigend bewijsstuk neergelegd op het Commissariaat-Generaal aangaande de verklaarde asielmotieven. In eerste instantie hebt u geen enkel document voorgelegd met enige aanwijzingen naar het overlijden van uw vriend G.(...) en de eventuele omstandigheden waarin G.(...) zou zijn gestorven. Nochtans verklaarde u tijdens het gehoor dat er in de krant Martik een artikel over zijn overlijden is verschenen (CGVS gehoor p. 12, 15-16). Eveneens hebt u geen enkele objectieve aanwijzing geleverd in verband met het overlijden van uw grootvader en de eventuele oorzaak van zijn overlijden. Ook ontbraken objectieve bewijsstukken van zowel uw medische verzorging als de verzorging van uw grootvader nadat jullie beiden in juli 2010 door uw vervolgers in elkaar werden geslagen (CGVS gehoor p.18). Op basis van deze vaststellingen dient te worden besloten dat dergelijk gebrek aan bewijzen, terwijl deze redelijkerwijze mogen worden verwacht, de aannemelijkheid van uw asielrelaas aantast. Wat het door u neergelegde militair boekje betreft, dient te worden vastgesteld dat dit document enkel bevestigt dat u uw legerdienst in Armenië hebt uitgeoefend.

Dit document kan echter niet als een bewijsstuk van de verklaarde vervolgingsproblemen worden aanschouwd.

Bovendien werden er vaststellingen gedaan waardoor de geloofwaardigheid van door u verklaarde vervolgingsvrees werd ondermijnd. Zo verklaarde u dat er een krantenartikel over uw vriend G.(...) was gepubliceerd dat gebaseerd was op het verhaal dat u in juni of juli 2010 aan de ouders van G.(...) en een onbekend meisje had verteld. U wist toen echter niet dat het onbekende meisje een journaliste was en dat uw verhaal zonder uw toestemming zou worden gepubliceerd (CGVS gehoor p.12, 15). Het gepubliceerde krantenartikel was volgens u de aanleiding voor het feit dat u en uw grootvader in juli 2010 bij u thuis door enkele militairen in elkaar werden geslagen, waarna uw grootvader aan de opgelopen verwondingen overleed (CGVS p.12). Echter, u hebt het betreffende krantenartikel zelf nooit gezien of gelezen. U werd door een vriend van uw grootvader ingelicht over het voornoemde artikel, maar zelf hebt u nooit enige inspanningen geleverd om het krantenartikel te bemachtigen (CGVS gehoor p.16). U verklaarde bovendien tijdens het gehoor dat u er zelfs niet aan hebt gedacht om het krantenartikel zelf eens te lezen (CGVS gehoor p.16). Dergelijk manifest gebrek aan interesse naar een document dat voor u en uw grootvader ingrijpende en zelfs dodelijke gevolgen had, kan als niet aannemelijk worden beschouwd. Bovendien verklaarde u dat u na het verschijnen van het artikel geen enkel contact meer hebt opgenomen met de ouders van uw vriend Gevorg en dit terwijl zij u door het publiceren van voornoemd krantenartikel in problemen hadden gebracht (CGVS gehoor p.16). U verklaarde dat u na het verschijnen van het artikel niet meer met hen in contact wou komen omdat het uw vlucht uit Armenië kon bemoeilijken (CGVS gehoor p. 17). Echter, dat u de ouders van G.(...) in de periode van juli 2010 tot september 2010 geen enkele vraag meer hebt gesteld aangaande de reden waarom zij het verhaal zonder uw toestemming hebben laten publiceren, kan als weinig aannemelijk worden beschouwd (CGVS gehoor p.16-17). Deze beslissing van de ouders van Gevorg had immers, zoals hierboven reeds aangegeven, voor u en uw grootvader ingrijpende gevolgen. Een dergelijke houding valt niet te rijmen met de door u verklaarde vrees. Overigens kon u op het Commissariaat-Generaal niet aangeven of er uiteindelijk al dan niet een onderzoek naar het overlijden van G.(...) werd ingesteld. U verklaarde dat u na de voornoemde feiten in juli 2010 op geen enkele wijze actief hebt geïnformeerd naar het feit of er al dan niet een onderzoek naar het overlijden van G.(...) is opgestart (CGVS gehoor p.13-14, 17, 19-20). U kan immers enkel veronderstellen dat er geen onderzoek werd opgestart omdat men zonder uw getuigenis niets zou kunnen ondernemen (CGVS gehoor p.20). Dat u echter niets weet over de eventuele ontwikkelingen van de gebeurtenis die u in Armenië in dergelijke problemen heeft gebracht en die u vervolgens deden besluiten uw land te verlaten, ondermijnt de aannemelijkheid van uw asielrelaas. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij/zij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om te informeren naar cruciale aspecten van het asielrelaas indien hij/zij een gegronde vrees voor vervolging koestert.

Overigens dient nog te worden toegevoegd dat u niet in staat was om verschillende belangrijke feiten van uw asielrelaas op accurate wijze in de tijd te situeren. Zo hebt u geen data kunnen aangeven van de zelfmoord van uw vriend G.(...) alsook van de dag waarop u door uw oversten in elkaar was geslagen. U kon immers enkel aangeven dat het in de maanden april en mei 2010 heeft plaatsgevonden (CGVS gehoor p.10-11). Eveneens was u niet in de mogelijkheid te stellen hoe lang u in het ziekenhuis bent verbleven nadat u door uw oversten was geslagen (CGVS gehoor p. 14-15). U verklaarde uw onwetendheid door het feit dat u bewusteloos was geslagen (CGVS gehoor p.15). Echter, deze verklaring doet geen afbreuk aan het gegeven dat u geen accuratere indicatie kon geven over de periode dat u in het ziekenhuis medische verzorging hebt gekregen. Ook kon u het bezoek van de ouders van G.(...) en het onbekende meisje bij u thuis alsook de publicatie van het eerder aangehaalde krantenartikel niet concreet situeren. U stelde enkel dat het enkele dagen na het einde van uw legerdienst dd. 22 juni 2010 was (CGVS gehoor p.12, 15). U en uw grootvader werden in juli 2010 in elkaar geslagen, maar opnieuw kon u niet concreter zijn (CGVS gehoor p.12). Dat u het overlijden van uw grootvader, alsook het moment waarop u bij de vriend van uw grootvader bent ondergedoken niet accurater kon aangeven, kan als weinig aannemelijk worden beschouwd gezien het feit dat u enkel door uw grootvader bent opgevoed en u geen andere familie in Armenië hebt (CGVS gehoor p.4, 12).

Eveneens kon u het Commissariaat-Generaal niet van cruciale details voorzien betreffende de vernieling van het huis van uw grootvader en het feit dat u vernam dat u door personen van de commandant werd gezocht (CGVS gehoor p.12-13, 18-19). Zo was u niet in staat concreet aan te geven wanneer u door de vriend van uw grootvader van voornoemde gebeurtenissen op de hoogte bent gebracht. U kan het enkel situeren tussen het overlijden van uw grootvader in juli 2010 en uw vertrek uit Armenië in september 2010 (CGVS gehoor p.18-19). Bovendien hebt u geen idee op welke wijze of door wie de vriend van uw grootvader op de hoogte was gebracht van voornoemde feiten (CGVS gehoor p.13, 19). Dat u aangaande deze belangrijke feiten geen verdere concrete elementen kan verschaffen, wordt opnieuw als niet aannemelijk beschouwd.

Wat betreft uw verklaring dat u in 2008 onterecht in het leger werd ingelijfd, dient te worden gesteld dat deze gebeurtenis niet meer als een actueel probleem wordt beschouwd (CGVS gehoor p.10). Hierbij dient nog aan toegevoegd te worden dat voornoemd feit u er overigens niet toe heeft aangezet uw land van herkomst te verlaten.

Op basis van bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u aangaande cruciale aspecten van uw asielrelaas onaannemelijk weinig informatie kon aanreiken. Er werd overigens een mate van desinteresse in de door u aangehaalde vervolgingsproblemen in Armenië vastgesteld dat onmogelijk te rijmen valt met een gegronde vrees voor vervolging.

Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging is zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) aan. Hij herhaalt hoofdzakelijk de vervolgingsfeiten en uit kritiek op enkele elementen van de bestreden beslissing. Hij bevestigt dat er een krantenartikel is verschenen met betrekking tot het overlijden van zijn goede vriend, doch stelt dat hij dat artikel nooit met eigen ogen gezien heeft, ondanks herhaaldelijk verzoek. Hij meent dat het in die optiek niet verwonderlijk is dat hij het papieren bewijs niet kan bijbrengen. Hij heeft tijdens het verhoor duidelijk verklaard dat het krantenartikel volgens hem de aanleiding was voor het feit dat hij en zijn grootvader in juli 2010 opgezocht werden door enkele militairen en ernstig geslagen en verwond werden, met de dood als gevolg voor zijn grootvader. Hij heeft echter nergens tijdens het verhoor verklaard dat hij zeker is dat het krantenartikel daarvan de aanleiding was, doch zijn gehele verklaring maakt duidelijk dat de problemen met de legerleiding onophoudelijk bleven aangezien hij verklaard had de schuldige voor de dood van zijn goede vriend te vinden. Eén en ander wordt aldus verkeerdelijk gemotiveerd in de beslissing door te stellen dat verzoeker geen enkele interesse zou vertonen in de inhoud van het krantenartikel terwijl dit tot gevolg had dat zijn grootvader overleden is alsmede door te stellen dat verzoeker aanneemt dat de inval van de militairen in juli 2010 een gevolg is van het krantenartikel. Verzoeker is niet actief op zoek gegaan naar verklaringen of heeft geen verder onderzoek gedaan, aangezien hij ondergedoken is bij een vriend van zijn grootvader. Gelet op de verwondingen die verzoeker ingevolge de slagen van de militairen heeft opgelopen, is het niet verwonderlijk dat hij zich één en ander qua exacte data niet herinnert of kan weergeven. Aangaande de reisroute mag het evenmin verbazen dat hij niet exact weet waar ze gestopt zijn en wat er met zijn paspoort gebeurd is, gelet op de clandestiene inreis en de reisomstandigheden. Verzoeker bevestigt dat hij zijn paspoort heeft moeten afgeven en dit tot op heden niet in zijn bezit heeft.

2.1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoekers asielaanvraag op individuele wijze onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven uiteengezet waarop hij zijn beslissing steunt. De bestreden beslissing is mede gesteund op de bevinding dat verzoeker de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend omdat geen geloof gehecht kan worden aan zijn beweerde reisroute, omdat verzoeker geen enkel begin van bewijs kan voorleggen van de aangehaalde asielmotieven, omdat hij bijzonder vage verklaringen aflegde omtrent verschillende essentiële elementen van zijn asielrelaas en omdat hij ook niet in staat is om verschillende belangrijke feiten van zijn asielrelaas in de tijd te situeren. Verzoeker beperkt zich in onderhavig verzoekschrift hoofdzakelijk tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van eerdere verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Verzoekers argumentatie omtrent het krantenartikel is evenmin bij machte om de motieven van de bestreden beslissing te doen wankelen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon immers op goede gronden oordelen dat het niet aannemelijk is dat verzoeker nooit enige inspanningen heeft geleverd om het krantenartikel, dat volgens verzoeker de aanleiding was voor het feit dat hij en zijn grootvader door militairen in elkaar werden geslagen en waarna zijn grootvader aan de opgelopen verwondingen overleed, te bemachtigen. Verzoeker verklaarde immers uitdrukkelijk dat zijn belagers na het lezen van het krantenartikel wisten dat verzoeker op de hoogte was en dat hij vroeg of laat tegen hen zou opkomen, en dat zij hem daarom schrik wilden aanjagen (stuk 3, gehoorverslag

CGVS 11/01/2011, p. 12). Aangezien verzoeker er klaarblijkelijk van uitging dat de militairen tengevolge van het lezen van het krantenartikel aan zijn grootvader en hem slagen kwamen toebrengen waarna verzoekers grootvader overleed, kan toch van verzoeker worden verwacht dat hij enige interesse zou vertonen met betrekking tot dit krantenartikel. Verzoeker verklaarde echter tijdens het gehoor dat hij er zelfs niet aan heeft gedacht om het krantenartikel zelf eens te lezen (stuk 3, gehoorverslag CGVS 11/01/2011, p. 16) en dat hij na het verschijnen van het artikel geen enkel contact meer heeft opgenomen met de ouders van zijn vriend G. niettegenstaande zij hem door het publiceren van voornoemd krantenartikel in problemen hadden gebracht (stuk 3, gehoorverslag CGVS 11/01/2011, p. 16). In tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift voorhoudt, toont hij niet aan herhaaldelijk om het desbetreffende artikel te hebben verzocht. Of verzoeker al dan niet uitdrukkelijk heeft verklaard dat hij zeker was dat het krantenartikel de aanleiding van zijn problemen was, is terzake niet relevant. Een dergelijk manifest gebrek aan interesse naar een document dat voor verzoeker en zijn grootvader ingrijpende en zelfs dodelijke gevolgen had, doet ernstig afbreuk aan de ernst van de voorgehouden vervolgingsfeiten. Hetzelfde geldt voor de vaststelling dat verzoeker niets weet aangaande het gegeven of er al dan niet een onderzoek naar het overlijden van G. werd ingesteld. Verzoekers argument ter vergoelijking van deze onwetendheid, met name het feit dat hij ondergedoken is bij een vriend van zijn grootvader, verschoont het gebrek aan inspanning om geïnformeerd te zijn omtrent de gebeurtenissen die hem in de problemen brachten, niet. Ook deze vastgestelde desinteresse doet verder afbreuk aan de ernst van verzoekers voorgehouden vrees. Waar verzoeker zijn onwetendheden omtrent exacte data aan de slagen van de militairen wijt, dient in eerste instantie te worden opgemerkt dat van een asielzoeker wordt verwacht dat hij deze belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, gezien kan verwacht worden dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. In dit opzicht kan evenzeer van verzoeker worden verwacht dat hij de zelfmoord van zijn vriend, de mishandeling door zijn oversten, het overlijden van zijn grootvader en zijn eigen onderduiken, accuraat in de tijd kan situeren. Verzoeker toont bovendien niet aan dat hij omwille van de slagen van de militairen met geheugenproblemen zou kampen. Verzoeker brengt zelfs geen bewijsstukken aan van zijn verwondingen en medische verzorging.

Het louter verwijzen naar een clandestiene inreis en reisomstandigheden doet niets af aan de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gedane vaststellingen omtrent de reisweg. Het is immers niet geloofwaardig dat verzoeker dermate weinig weet over zijn reisweg en de daarbij gebruikte documenten. Zo kon de commissaris-generaal vaststellen dat verzoeker hoewel hij vanuit Armenië met het vliegtuig is vertrokken niet weet waar hij geland is en bovendien geen enkel land van zijn reisweg naar België kon opnoemen. Ook kon hij niet aangeven of er op de luchthavens paspoortcontroles hebben plaatsgevonden en kende hij zo goed als geen gegevens uit het paspoort waarmee hij reisde.

Het is overigens het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben doen besluiten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op het voorgaande weerlegt verzoeker de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing die allen steun vinden in het administratieve dossier, niet. Deze vaststellingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij herneemt integraal het aangevoerde eerste middel, waaruit blijkt dat hij zich door zijn wil het overlijden van zijn goede vriend niet zonder gevolg te laten, een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een artikel uit *The Asbarez Post* d.d. 25 oktober 2010 waaruit blijkt dat de problematiek binnen de legerleiding te Armenië bestaat en gebanaliseerd wordt. Hij stelt dat er voor hem *“geen zekerheid is dat hij bij terugkomst opnieuw zal aangepakt worden voor zijn acties gedurende zijn legerdienst”*.

2.2.2. Verzoeker steunt zijn vraag voor subsidiaire bescherming volledig op zijn asielrelaas. Uit wat voorafgaat blijkt dat dit relaas niet geloofwaardig is. Bijgevolg maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat hij om de redenen die hij in zijn asielaanvraag aanhaalt een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Een verwijzing naar een krantenartikel aangaande de problematiek van de legerleiding in Armenië volstaat niet om aan te tonen dat er wat verzoeker betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3. Verzoeker kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER